

Sygn. akt I C 819/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2013 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Andrzej Józefowski

Protokolant Małgorzata Sypek

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2013r. w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w S. na rzecz powoda M. K. kwotę 15 341zł (piętnaście tysięcy trzysta czterdzieści jeden złotych, 00/100)z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2011r.;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w S. na rzecz powoda M. K. kwotę 6 480zł (sześć tysięcy czterysta osiemdziesiąt, 00/100 złotych), tytułem kosztów procesu;

IV. nakazuje stronie pozwanej (...) S.A. w S. uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Kłodzku) kwotę 649,63zł, tytułem zwrotu poniesionych wydatków.

Sygn. akt IC 819/11

UZASADNIENIE

Powód M. K. domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. w S. kwoty 16 911,21 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01 lipca 2011 r.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w dniu 15 marca 2011 r. w miejscowości S. W., doszło do kolizji drogowej w ten sposób, iż kierujący pojazdem marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...) nie zachowując należytej ostrożności podczas włączania się do ruchu, nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu i wjechał w lewy bok pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...), którym kierował powód. Powód, w celu uniknięcia zderzenia, wykonał manewr skrętu w prawo i w konsekwencji uderzył samochodem w przydrożny słup betonowy. W wyniku przedmiotowego zdarzenia pojazd należący do powoda uległ zniszczeniu.

Powód podał, że uszkodzenia pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...), z całą pewnością powstały na skutek wypadku z dnia 15 marca 2011 r. Przebieg zdarzenia zawarty w aktach szkodowych pozostaje spójny z deformacjami, jakim uległ pojazd powoda.

Powód wskazał nadto, że zgłosił roszczenie wobec strony pozwanej wnosząc o wypłatę odszkodowania. W odpowiedzi z dnia 05 kwietnia 2011 r. pozwany oświadczył, że nie znalazł podstaw do zaspokojenia roszczenia powoda, twierdząc, iż opisane w zgłoszeniu szkody i protokole oględzin uszkodzenia pojazdów nie powstały w wyniku przedstawionych okoliczności, a nadto uszkodzenia pojazdów biorących udział w zdarzeniu nie korelują ze sobą.

W ocenie powoda przedstawiona przez stronę pozwaną kalkulacja naprawy zawiera znaczne nieprawidłowości. Zaniżenie stawki za l RBG do 50, 00 zł jest - zdaniem powoda - zupełnie bezpodstawne, skoro autoryzowane stacje naprawy pojazdów stosują stawki od 120- 180 zł.

Powód podkreślił nadto, iż chociaż poszkodowanego obowiązuje zasada minimalizowania kosztów związanych z zaistniałą szkodą, jednak nie można od niego wymagać, aby naprawiał pojazd w podrzędnym warsztacie, gdzie nie otrzyma gwarancji, że naprawa zostanie wykonana w sposób prawidłowy i zapewniający bezpieczeństwo podczas jazdy.

Powód uwypuklił, że z oświadczenia kierującego pojazdem marki O. (...) o nr rej. (...) wynika, iż ze względu na fakt nie zachowania należytej ostrożności podczas włączania się do ruchu nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu pojazdowi poruszającemu się po drodze głównej, w konsekwencji czego doprowadził do uderzenia pojazdu kierowanego przez powoda w przydrożny betonowy słup, a nadto z analizy uszkodzeń pojazdu powoda wynika, że uszkodzenia korelują pod względem zakresu deformacji mogących mieć ze sobą kontakt elementów, przy czym kierunki oraz zakres deformacji elementów tj. lewego boku pojazdu powoda oraz lewego boku pojazdu sprawcy posiadają cechy charakterystyczne dla uszkodzeń powstałych przy zderzeniu się pojazdów pozostających w ruchu (nie posiadają one charakteru uszkodzeń statystycznych). Na całej długości boków obu pojazdów widoczne są zarysowania wzdłużne równoległe, przemawiające za powstaniem sytuacji kolizyjnej, gdy dwa pojazdy są w ruchu, a z uwagi na fakt, że każde zdarzenie ma charakter plastyczny, to przez pewien okres pojazdy mają ze sobą kontakt i na skutek różnicy prędkości podczas zderzenia powstają ślady w postaci wyraźnych zarysowań lakieru oraz odkształcenia powierzchni, z którymi następuje kontakt.

Powód podał, że uszkodzenie prawej części przedniego zderzaka oraz nadkola pojazdu marki F. (...) świadczą o uderzeniu w przeszkodę w postaci przydrożnego słupa (wgłębienie elementów nadwozia do środka), a o zajściu przedmiotowej kolizji świadczą tzw. przeszczepy lakieru widoczne na obydwu pojazdach

Według powoda odsetki od zadośćuczynienia winny być ustalone od dnia 01 lipca 2011 r. z uwagi na fakt, iż w myśl art. 481 k.c. pełnomocnik powoda przed wytoczeniem powództwa wezwał stronę pozwaną do wypłaty zadośćuczynienia w określonej kwocie i wyznaczył termin na jego zapłatę (termin ustawowy) - czyli strona pozwana w dacie wytoczenia powództwa pozostawała w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia pieniężnego.

Strona pozwana (...) S.A. w S. wniosła o oddalenie powództwa zarzucając, po analizie zgromadzonej w sprawie dokumentacji zdjęciowej pozwany uznał, iż zakres oraz charakter uszkodzeń obu pojazdów nie wskazuje na możliwość powstania uszkodzeń w należącem do powoda pojeździe na skutek kolizji z ubezpieczonym pojazdem w okolicznościach wskazanych przez obu uczestników kolizji.

W ocenie strony pozwanej nie zachodzi wzajemna korelacja uszkodzeń pomiędzy tymi pojazdami, w szczególności wysokość uszkodzeń w postaci przerysowań w strefach kontaktów F. i O. nie odpowiada pod względem wysokości , ponadto ujawnione ślady na pojazdach nie mają charakteru płynnego otarcia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 15 03 2011 r. doszło do kolizji pojazdu powoda z pojazdem O. (...) prowadzonym przez P. B.. Kierujący pojazdem marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...) P. B. , nie zachowując należytej ostrożności podczas włączania się do ruchu, nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu i wjechał w lewy bok pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...), którym kierował

powód. Powód, w celu uniknięcia zderzenia, wykonał manewr skrętu w prawo i w konsekwencji uderzył w przydrożny słup betonowy.

(dowód : zeznania powoda , oświadczenie sprawcy kolizji - k 24)

W dniu 17 03 2011 r. powód zgłosił szkodę komunikacyjną stronie pozwanej. Dnia 17 03 2011 r. przedstawiciel strony pozwanej dokonał oględzin pojazdu. Strona pozwana odmówiła wypłacenia powodowi odszkodowania.

Pismem z dnia 30 czerwca 2011 r. strona pozwana powiadomiła powoda , że po ponownej analizie zgromadzonej dokumentacji, a w szczególności dokumentacji zdjęciowej z oględzin pojazdów, uznano, że zakres oraz charakter uszkodzeń obu samochodów nie wskazuje na możliwość powstania uszkodzeń F. na skutek kolizji z pojazdem O. (...), w deklarowanych przez kierujących okolicznościach. Nie zachodzi wzajemna korelacja uszkodzeń między pojazdami wskazanymi jako uczestnicy zdarzenia - wysokość uszkodzeń w postaci przerysowań w strefach kontaktu F. i O. nie odpowiada sobie pod względem wysokości, jak również ujawnione ślady na pojazdach nie mają charakteru płynnego otarcia.

(dowód : pismo strony pozwanej z dnia 30 06 2011 r. k 22)

Zgodnie z opinią biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych , oceny technicznej pojazdów samochodowych i szacowania wartości pojazdów samochodowych do wypadku doszło w okolicznościach opisanych przez powoda , a koszty naprawy pojazdu marki F. nr rej. (...) wynoszą na dzień 15 marca 2011 r. 15.341 zł.

(dowód : opinia biegłego k 85 - 118 , 138-139)

Sąd zważył :

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy w wystarczającym stopniu uzasadnia, że do kolizji drogowej w dniu 15 marca 2011r. doszło w okolicznościach wskazanych przez powoda w uzasadnieniu pozwu.

Szczegółowa analiza dokonana przez powołanego przez Sąd biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, oparta na wnikliwej ocenie uszkodzeń pojazdów i poprzedzona dokonaniem symulacji komputerowej nie pozostawia wątpliwości, że do uszkodzenia pojazdu powoda doszło w sposób opisywany przez kierowców pojazdów.

Biegły słuchany przez Sąd na rozprawie potwierdził w pełni ustalenia zawarte w pisemnej opinii i wyjaśnił przekonująco, że uszkodzenia pojazdów całkowicie korelują z opisem zdarzenia przedstawionym przez jego uczestników.

Biegły wyjaśnił, że dokonał przed przesłuchaniem dodatkowej symulacji zdarzenia w programie komputerowym, przeanalizował miejsca połączenia lakierów obu pojazdów oraz tzw. styku pojazdów i uznał, że do zderzenia pojazdów doszło podczas ich ruchu.

W ocenie biegłego ślady na lewej feldze nie mają większego znaczenia, gdyż mogły być wcześniejsze, a zdjęcia tych śladów są niewyraźne.

Zdaniem biegłego ślady na feldze nie wykluczają wniosków wysnutych z pozostałych śladów po styku obu pojazdów. Z pewnością można wykluczyć, że pojazd powoda stał w miejscu, czy też powoli się poruszał. Biegły wytłumaczył też, że lusterka w pojazdach zamykają się, dlatego też ślady na lusterkach nie mają decydującego znaczenia.

Według biegłego koszt naprawy pojazdu posiadanego przez powoda wynosił kwotę 15 341zł i taką też kwotę należało zasądzić od strony pozwanej tytułem odszkodowania jako rekompensaty wyrządzonej w pojeździe powoda szkody. Dalej idące powództwo podlegało zatem oddaleniu.

Opinie biegłego Sąd ocenił jako wiarygodną, rzetelną, wnikliwą; wnioski wyprowadzone przez biegłego uznano za logiczne i znajdujące usprawiedliwienie w zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Zgodnie z artykułem 34 ust. 1 ustawy z 22.5.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...)(Dz. U. z 2003 r. Nr124, poz. 1152 ze zm.) powództwo w zakresie szkody wykazanej przez powoda podlegało uwzględnieniu.

Sąd podziela pogląd powoda, że odsetki od dochodzonego odszkodowania winny być ustalone od dnia 01 lipca 2011 r. z uwagi na fakt, iż w myśl art. 481 k.c. pełnomocnik powoda przed wytoczeniem powództwa wezwał stronę pozwaną do wypłaty zadośćuczynienia w określonej kwocie i wyznaczył termin na jego zapłatę (termin ustawowy) - czyli strona pozwana w dacie wytoczenia powództwa pozostawała w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia pieniężnego.

Z uwagi na to, iż powód uległ jedynie w nieznacznej części dochodzonego roszczenia, Sąd na podstawie art. 100 kpc obciążył stronę pozwaną kosztami procesu w pełnej wysokości.

Zgodnie z art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm.) nałożono też w tej samej proporcji na stronę pozwaną obowiązek zwrotu poniesionych kosztów postępowania.

Biorąc pod uwagę powyższe przesłanki orzeczono jak w sentencji.